

howto

โค้ชแมวสอนไว้

ทำอะไรให้เป็นนายของเงิน

อิโตเดะ เซียน
กิษรา รัตนภีรัต คุโตะ แปลา

幸 1
せ 万
な 回
F 生
I き
R た
E ネ
コ
が
教
え
て
く
れ
た

เพราะไม่มีใคร
สอนเรื่องการเป็นนาย
ได้ดีกว่าแมว 🐾

เส้นทางสู่อิสรภาพทางการเงิน
ให้คุณเกษียณได้อย่างสุขใจในเวลาที่ต้องการ
และทำงานอย่างไม่ต้องเป็นทาสของเงินไปตลอดชีวิต

howto

โค้ชแมวสอนไว้ ทำอย่างไรให้เป็นนายของเงิน

1万回生きたネコが教えてくれた
幸せな FIRE

ฮิโตะเดะ

เขียน

กษิรา รัตนากิรัต คุดโ

แปล

115014 ดิจิทัลกราฟิกส์

โค้ชแมวสอนไว้ ทำอย่างไรให้เป็นนายของเงิน

1万回生きたネコが教えてくれた幸せな FIRE

howto

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Amarin HOW-TO

ICHIMANKAI IKITANEKOGA OSHIETEKURETA SHIAWASENA FIRE

© Hitode 2024

All rights reserved.

Originally published in Japan in 2024 by TOKUMA SHOTEN PUBLISHING CO., LTD., Tokyo.

Thai translation rights arranged with TOKUMA SHOTEN PUBLISHING CO., LTD.

through Lanka Creative Partners co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8196-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการ กุลภา หวลกระสินธุ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ พรรณรวิ อภินิษฐาภิชาดิ

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก สิริรัตน นวลนุ่ม

ออกแบบรูปเล่ม เกติพิบูล โหมดตาด • คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร จิรพรรณ เผื่อนพั่งงา, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยคิดเรื่อง FIRE จริงจังบ้างไหม...

ขอให้ลองนึกคำตอบนี้ไว้ เพราะอีกเดี๋ยวคุณจะต้องตอบคำถามเดียวกันให้กับเจ้าเหมียวโคเท็ตส์ โค้ชแมวผู้ทรงภูมิซึ่งผ่านชีวิตอย่างโชกโชนมาแล้วหมื่นชาติ เรียกได้ว่าเห็นความทุกข์ทรมานจากการทำงานของมนุษย์ผู้เป็นเจ้าของมาทุกรูปแบบ จนกลายมาเป็น guru ที่สามารถแบ่งปันประสบการณ์และให้คำชี้แนะแก่นมนุษย์รุ่นหลังได้กันเลยทีเดียว

ในวันที่งานหนักหน่วง มีแต่เรื่องวุ่นวาย ไร้อิสรภาพทางการเงิน และความสุขถูกบั่นทอน คนทำงานยุคใหม่ต่างไฝ่ฝันที่จะหลุดพ้นจากสภาพเดิมๆ ให้เร็วที่สุด จึงเป็นที่มาของเทรนด์การใช้ชีวิตที่กำลังมาแรงสุดๆ

นั่นคือ การตั้งเป้าบรรลุ FIRE - Financial Independence, Retire Early

พูดง่าย ๆ ว่า เป็นแนวคิดการวางแผนการเงินที่ให้เร่งเก็บเงิน (อย่างหนัก) แล้วรีบเกษียณตั้งแต่วัยมีเรี่ยวแรง เพื่อจะได้มีเวลาสนุกกับชีวิตอย่างเต็มที่แบบไม่ต้องกังวลกับรายได้

ซึ่งในที่นี่ได้ชี้แนะวิธีที่ไม่เพียงแนะนำทริกทำให้เงินเพิ่มพูน แต่ยังช่วยกระทุ้งเราเบา ๆ ว่า แต่ละวิธีที่เคยเชื่อกันว่าช่วยให้เกษียณไว ซึ่งทำตามกันมาและคิดว่าใช้นั้น แท้จริงยังมีมุมไหนที่ควรพิจารณา ให้ถ่องแท้บ้าง

ทว่าเหนือสิ่งอื่นใดและสำคัญที่สุดซึ่งหลายคนอาจไม่รู้คือ ต่อให้ FIRE ได้สำเร็จ หมดหมายปลายทางชีวิตของหลายคนก็ใช่ว่าจะมีความสุขอย่างที่ฝัน...อ้าว!

เป็นความจริงที่ว่า ช่วงชีวิตที่เหลือหลังจากนั้นกลับทำให้หลายคนเบื่อบ่อยจนลงเอยด้วยความรู้สึกว่างเปล่ากระทั่งความทุกข์ เข้ามากัดกินใจ

เมื่อรักษาความสุขในระยะยาวไว้ไม่รอด สิ่งที่คุณอดสูห์ทุ่มเท พยายามมาย่อมไร้ความหมาย

ตามประสาโค้ชที่ดี แมว (หนังสือ) นี้จึงจะบอกวิธีด้วยว่า FIRE อย่างไรให้มีความสุขอย่างยั่งยืน

ว่าแต่สิ่งนั้นคืออะไร เราขอเก็บสไปลีย์ไว้ให้คุณพลิกไปอ่าน ข้างในจะดีกว่า

เพราะอดสูห์มีโค้ชแมวระดับหมื่นชาติมาสอนทั้งที ถ้าไม่ลอง ชาตินี้ แล้วจะรอไป FIRE ชาติไหนล่ะ จริงไหม

howto

บทนำ	คุณอยาก FIRE จริงๆ หรือ	1
------	-------------------------	---

บทที่ 1

แค่ลงทุนอย่างเดียวไม่ทำให้บรรลุ FIRE	5
--------------------------------------	---

• ค่าไม่เล็ก	6
• อยากหลุดพ้นจากสภาพนี้	7
• อย่างน้อยขอให้ในวันพฤหัสบดีเถอะ	9
• ช่วงเวลาพิเศษ	11
• เจอโคเทตส์	14
• ปัญหาเล็กน้อยมาก	17
• ผันไปมั่ง	19
• แค่ลงทุนอย่างเดียวไม่ทำให้บรรลุ FIRE	23

กรณีตัวอย่าง FIRE ที่ล้มเหลว

นิชิบุระ เคนอิจิ (35 ปี) เพศชาย	27
- วิธีหลุดพ้นจากชีวิตพนักงานกินเงินเดือน	27
- อยากรักษาสินทรัพย์	30
- ย้อนกลับไปไม่ได้แล้ว	34

• ตัดสินใจเร็วได้ไหม	37
----------------------	----

กรณีตัวอย่าง FIRE ที่ล้มเหลว

อโศก ชินจิ (38 ปี) เพศชาย	40
- แม้จะเป็นสินทรัพย์ 50 ล้านบาท...	40
- ตลาดร่วงหนัก	41

• มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้	44
------------------------------	----

บทที่ 2

วิธีบรรลุ FIRE โดยไม่ต้องทุ่มกับงาน 49

- บริษัทและเพื่อนร่วมงานทั่วไป 50
- จะสร้างสินทรัพย์อย่างไร 52
- ผมจะบรรลุ FIRE ไม่ได้หรือ 54
- กว่าจะบรรลุ FIRE ก็อายุ 47 ปีแล้ว 57
- ประหยัดสุดโหด 59

กรณีตัวอย่าง FIRE ที่ล้มเหลว

- ควาชาภิ ริโกะ (34 ปี) เพศหญิง 61
- ค่าใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ที่ 50,000 เยน 61
 - วันคืนอันสงบสุข 63
 - เวลาที่มีคุณค่าอย่างแท้จริง 66

-
- เดือนหนึ่งต้องใช้เงินเท่าไร 68
 - การประหยัด = การกำหนด “ลำดับความสำคัญ” 71
 - ค่าใช้จ่ายขั้นต่ำในชีวิตประจำวันคืออะไร 76
 - ปลาใต้ต้นเกาะอินุกิ จังหวัดคางาวะ 77
 - กำจัด “ความไม่รู้” 80

กรณีตัวอย่าง FIRE ที่ล้มเหลว

อาชาดะ โซ (26 ปี) เพศชาย	82
- ชีวิตเลิศจู	82
- สินทรัพย์ 500 ล้านเยนจากคริปโต	84
- ชีวิตจริงไม่ง่ายขนาดนั้น	86

● เก่งทำอะไรได้ตลอดเป็นเรื่องยาก	88
● ลงทุนกองทุนดัชนีเพื่อบรรลุ FIRE เท่ากับเสี่ยงดวงหรือ	90
● ก็แค่มีโอกาสล้มเหลวต่ำ	91
● “พยายาม” เต็มที่หรือเปล่า	93
● เสี่ยงให้มากกว่านี้	95

บทที่ ๓

วิธีบรรลุ FIRE ที่มั่นคงที่สุด คือ “การทำงาน”

99

- ตามหาโคเท็ตสึ 100
- มองแง่บวก 104
- เสียกับงาน 106
- ถ้าล้มเหลวจะอย่างไร 109
- จะยอมแพ้หรือจะหาทางต่อ 111

กรณีตัวอย่าง FIRE ที่ประสบความสำเร็จ

โฮชิโนะ เคนทาโร่ (29 ปี) เพศชาย	114
- FIRE ด้วยบล็อกแอปพลิเคชัน	114
- เพิ่มประสิทธิภาพงานหลักเพื่อรองรับงานเสริม	116
- ผ่านหลังเลิกงานอย่างสง่างาม	117
- รายได้กว่า 1 ล้านบาทต่อเดือน	119

• หุ่เมะทำงานหนัก	121
• อดทนอุปสรรค	123
• สิ่งที่ทำสำเร็จ	126
• FIRE ด้วยการลงทุนอสังหาริมทรัพย์	127

กรณีตัวอย่าง FIRE ที่ประสบความสำเร็จ

ฟูจิบายาชิ ทาคุมิ (33 ปี) เพศชาย	130
- ขยันทำงานตั้งแต่ก่อนไปบริษัท	130
- ลงทุนลงแรงและบริหารเวลาอย่างคุ้มค่า	131

• ผู้ที่ FIRE ได้สำเร็จ	
ส่วนใหญ่มักลงทุนในอสังหาริมทรัพย์	133
• ถ้าคิดว่า FIRE ง่าย แสดงว่าโดนหลอกแล้ว	134

บทที่ 4

ว่าแต่ FIRE จำเป็นจริง ๆ หรือ 139

- รายได้จากงานเสริมครั้งแรก 140
- ปลาใต้ต้นตำใหญ่จากอินุกิ 143
- แมวที่เหลือชีวิตอีกเดือนเดียว 145

กรณีตัวอย่าง FIRE ที่ล้มเหลว

- โฮชิโนะ เคนทาโร่ (30 ปี) เพศชาย 149
- ชีวิตนี้จะไม่ทำงานอีกแล้ว 149
 - ความรู้สึกว่างเปล่ากัดกินใจ 151
 - ทุ่มเทกกับงานอดิเรก แต่... 153
 - หวนนึกถึงช่วงเวลาอยากลำบาก 155
-

• ความว่างเปล่าหลัง FIRE	158
• ถึงจะ FIRE แล้ว คนส่วนใหญ่ก็ยัง “ทำงาน” อยู่ดี	161
• Side FIRE จะทำให้มีความสุขไหม	164

กรณีตัวอย่าง FIRE ที่ประสบความสำเร็จ

คาวาอิ ยูกะ (32 ปี) เพศหญิง	166
- ทำงานสัปดาห์ละ 3 วัน	166
- วันคืนที่เปี่ยมสุขด้วยอิสระ	167

• Side FIRE ล้มเหลวยาก	170
• ทำไมถึงรู้สึกว่ายากทำงาน	171

บทที่ 5

ความสุขของมนุษย์

• “ความสุขของแมว” กับ “ความสุขของมนุษย์”	176
• สัญชาตญาณของมนุษย์	178
• ทำงานเพื่อใคร	180

- สิ่งสำคัญคือ “งานที่ตัวเองรู้สึกอยากทำ” 182
- แมวก็นั่นแหละ 183
- เปลี่ยนงานให้เป็นเรื่องสนุก 185
- จะรู้ได้อย่างไรว่าตัวเองอยากทำงานอะไร 189
- สิ่งที่ทำโดยไม่รู้ตัว 191
- ให้ความสำคัญกับการเข้าใจตัวเอง 194

บทส่งท้าย

แมวที่กลับชาติมาเกิดแล้วหมั่นครั้ง 199

- อยู่ได้ด้วยสินทรัพย์ที่มีและงานที่อยากทำ 200
- ขอขอบคุณมากครับ 203

ท้ายเล่ม 221

เกี่ยวกับผู้เขียน 227

บทนำ

**คุณอยาก FIRE
จริง ๆ หรือ**

“คุณโทโมยะ คุณคิดเรื่อง FIRE จริงจังรึเปล่า”

ผมถูกแมวล้างสอน

แสงแดดอ่อนๆ ยามบ่ายส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาเติมพื้นที่ห้อง โดยเฉพาะบนเตียงนอนที่รับแสงได้ดีกว่าจุดอื่น แมวตัวที่ว่าค่อยๆ ยืดตัวอยู่บนเตียง ขนสีเงินนุ่มฟูของมันทอประกายเมื่อต้องแสงอาทิตย์ แต่ละเส้นเรียบลื่นราวกับผ้าไหมสะท้อนแสงแดดอ่อน

ทว่าท่าทางสง่างามนั้นกลับตรงกันข้ามกับสิ่งที่อยู่รอบเตียง ชั้นวางของล้มกองกับพื้น กล้องทิชชู นาฬิกาปลุก และขวดน้ำเปล่าๆ กระจายอยู่อย่างระเกะระกะ

ส่วนผมนะหรือ กำลังยืดหลังตรงนั่งคุกเข่าราบกับพื้นท่ามกลางของเหล่านี้ มือทั้งสองวางอยู่บนตัก รู้สึกขำขานิดๆ เพราะไม่เคยชินกับท่าที่นั่งอยู่และพื้นแข็งๆ

เมื่อแมวตัวนั้นเหยียดตัวเสร็จก็พูดต่อว่า

“คุณโทโมยะ อยากบรรลุ FIRE จริงๆ รึเปล่า”

“ครับ แนนอนอยู่แล้ว”

“งั้นคุณก็ต้องคิดให้จริงจังกว่านี้ไม่ใช่เหรอ”

“ครับ...”

คงต้องคิดจริงจังจริงๆ แหละมั้ง แต่ไม่ใช่เรื่อง FIRE หรือกะ
เป็นสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นตอนนี้ต่างหาก

ทำไมเราถึงมานั่งให้แมวสั่งสอนได้นะ

แถมยังอยู่ในท่านั่งคุกเข่าราบกับพื้นอีก...

บทที่ 1

แค่ลงทุนอย่างเดียว
ไม่ทำให้บสรุ FIRE

คุณค่าไม่เล็ก

วันนั้นเป็นวันที่เลวร้ายสุดๆ

บรรยากาศในที่ทำงานตึงเครียด หัวหน้าอารมณ์ไม่ดี ในสถานการณ์แบบนั้น ผมยังทำพลาดถึง 3 เรื่องติดอีกต่างหาก ทั้งลืมแนบไฟล์ไปนออีเมล ใส่ข้อมูลง่าย ๆ ผิดพลาด และพิมพ์คำสะกดในรายงานการประชุมผิดเต็มไปหมด

ผมรู้ว่าอะไรคือสาเหตุ นอนไม่พอไงล่ะ

พักนี้แต่ละคนต่างงานล้นมือ ทั้งที่บริษัทปรับโครงสร้างและมีงานเพิ่มขึ้น แต่คนกลับลดลง รุ่นพี่ลาออกไปหนึ่งคน และยังไม่มีคนใหม่มาแทน ผลคือคนที่เหลือต้องทำงานลากยาวหลายชั่วโมง ถึงจะทำงานที่นี้มา 3 ปีแล้ว แต่ก็ไม่เคยงานยุ่งขนาดนี้มาก่อน

ความเหนื่อยล้าทำให้ผมขาดความรอบคอบ เลยทำงานช้า จนกลายเป็นวงจรอุบาทว์แบบนี้ล่ะ

แล้วคราวนี้ผมก็ถูกหัวหน้าแผนกอุเอะสวดยับ

“แค่นี้ก็ทำไม่ได้รีไร” “นายไม่มีแก้ไขจะทำงานให้มั้ยล่ะ” “รู้มั้ยว่าทำให้คนอื่นเดือดร้อนกันไปหมด” “ช่วยใช้หัวกว่านี้หน่อยไม่ได้หรือะ” “นายนี้ใช้ไม่ได้เลยจริงๆ”

ยิ่งกว่าเรียกว่าสั่งสอน ออกแนวกึ่งด่าทอก็กระบายโทสะไปเรื่อย ๆ สงสัยเขาคงทำงานหนักมาหลายชั่วโมงเลยเครียดสะสม แน่นอนว่าคนที่ทำพลาดคือผมและผมเป็นคนผิด แต่มาเสียเวลาดำหนิอยู่อย่างนี้ก็ทำให้งานชะงักไปด้วย งานที่ต้องทำยังรออยู่อีกเป็นกอง แต่เขาเอาแต่ดูตำหนิเรื่องโน้นเรื่องนี้มา 20 นาทีแล้ว และก็ยังด่าต่ออีกเหวอเนี่ย...พอผมเหลือบมองนาฬิกา หัวหน้าแผนกก็ยังแผดเสียงดังขึ้น “เฮ้ย! ฟังอยู่รีเปล่า”

แน่ละว่าเมื่อโดนดุด่าไม่หยุดสักทีก็ทำให้เสียเวลาทำงานไปจนลงเอยด้วยการต้องมานั่งทำลวงเวลาอีก ๆ ดื่น ๆ

อยากหลุดพ้นจากสภาพนี้

“เฮ้อ! ทำไมไม่มีอุกกาบาตตกใส่บริษัทบ้านนะ”

ผมอธิษฐานกับฟากฟ้าตอนอยู่บนรถไฟระหว่างทางกลับบ้าน ขอให้เป็ตอนกลางคืนก็แล้วกัน ไม่งั้นเกิดมีใครตายขึ้นมา ผมคงนอนหลับไม่เป็นสุข ขอให้มียุกกาบาตยักษ์พุ่งชนบริษัทอย่างเหมาะสมเหิงตอนกลางดึกโดยที่ไม่มีใครทันรู้ตัวด้วยเถอะ

ตอนเช้าพอไปเข้างานที่บริษัทก็เหลือแต่หลุมอุกกาบาตทิ้งไว้เป็นอนุสรณ์ ส่วนอาคารน่ารังเกียจนั้น ทุกอย่างหายวับไร้ร่องรอย ทุกคนต่างตกตะลึง ทั้งประธานบริษัท กรรมการบริษัท หัวหน้าแผนกได้แต่มองตาค้างพูดอะไรไม่ออก แต่เอาเถอะ ในเมื่อฟังราบไปแล้วก็ช่วยไม่ได้ วันนี้กลับบ้านไปก่อนแล้วกัน ดีไหมครับ

บริษัทหายวับไปทั้งอย่างนั้น คราวนี้ผมผู้นำสงสารที่อยู่ดี ๆ ก็ไม่มีบริษัทให้ทำงานแล้ว จึงได้รับเงินช่วยเหลือจำนวนมาก นี่แหละ ผันของผม แต่เรื่องนี้มีโอกาสเกิดขึ้นน้อยมาก

ผมรู้ว่าผันเฟื่องไปก็ไร้ประโยชน์ แต่อดไม่ได้ที่จะคิดอย่างนั้น

พูดอย่างนี้อาจทำให้หลายคนคิดว่าผมทำงานกับบริษัทที่แย่มาก ๆ แต่บริษัทที่ผมทำงานอยู่ตอนนี้ก่อตั้งมากกว่า 50 ปีแล้ว และมีพนักงานกว่า 1,000 คน ตัวผมเองทำงานอยู่ในแผนกบัญชี

ถึงแม้ว่าจะถูกหัวหน้าดูด่า แต่ก็ได้รับค่าล่วงเวลาครบถ้วน ใครๆ ต่างบอกว่าอนาคตมันคง เพราะฉะนั้นตอนที่บอกพ่อแม่ว่าได้งานในบริษัทที่พอมีชื่อเสียง พวกท่านจึงดีใจกันยกใหญ่ ตอนนั้นเงินเดือนใช่ว่าจะดี แต่ก็น่าจะปรับขึ้นเรื่อยๆ ไม่น้อยเหมือนกัน

ถึงอย่างนั้นผมก็ยังรู้สึกอึดอัดกับงานที่ทำอยู่เหลือเกิน วัฒนธรรมของบริษัทนี้เก่าคร่ำครึ ทั้งยังเน้นระบบอาวุโส ยุคนี้แล้วทุกอย่างยังต้องเขียนด้วยมืออยู่เลย แม้ผมจะเสนอแนะให้ปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงาน ก็ถูกปฏิเสธดื้อ ๆ ด้วยเหตุผลว่า “ไม่ต้องทำให้เรื่องยุ่ง” แถมต่อให้ทำงานเสร็จเร็วแค่ไหน ถ้ากลับบ้านก่อนหัวหน้าเมื่อไรก็จะถูกประเมินต่ำอยู่ดี

ถ้าปล่อยไปโดยไม่ทำอะไรเลย จะต้องใช้ชีวิตอย่างนี้ไปอีกหลายสิบปีจนกว่าจะเกษียณ ผมในวันหน้าคงเป็นเหมือนหัวหน้าในวันนี้แหละ ก็ซนลูกจับใจ ชีวิตเราเป็นแบบนี้ไม่ดีแน่ ผมอยากทำอะไรสักอย่างเพื่อหลุดพ้นจากสภาพนี้

แสงแห่งความหวังของผมในเวลานี้ก็คือ “FIRE” มันคือการมีอิสรภาพทางการเงินและเกษียณเร็ว ผมจะหลุดพ้นจากชีวิตแบบนี้ให้ดูอย่างเดียวยที่ปลอบประโลมผมได้มีแต่ตัวเลขในบัญชีที่ยอดเงินเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากการออมเดือนละ 50,000 เยน (ประมาณ 11,500 บาท)

กลับบ้านไปศึกษาว่าจะมีวิธีบรรลุ FIRE เร็วๆ ได้ยังงี้ดีกว่าเรื่องอะไรจะยอมให้ชีวิตจบเห่ในสภาพนี้

อย่างน้อยขอให้ป็นวันพฤหัสบดีเถอะ

ผมเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ แต่ก็ลากสังขารกลับมาถึงบ้านจนได้ แถมยังเมาด้วย

ผมอดใจไม่ไหว ระหว่างทางจากสถานีมาถึงบ้านเลยดื่มเบียร์หมดไปหนึ่งกระป๋อง

ผมล้มตัวลงบนเตียง ไม่มีแรงเหลือพอจะเปลี่ยนเสื้อ เรื่องที่ตั้งใจไว้ดิบตีจนถึงเมื่อก็หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ไม่อยากทำอะไรแม้แต่อย่างเดียวย

สายตาผมเหลือบมองหนังสือคู่มือซื้อขายไปฉบับสมบูรณ์—สร้างรายได้ง่ายๆ เดือนละแสนเยน ที่วางอยู่บนโต๊ะ ผมซื้อมาตั้งแต่เมื่อครั้งปีก่อน ทว่าเปิดดูไปแค่ 3 ครั้ง ตอนซื้อมายังคิดว่าจะพยายามแท้อย่างไร แต่สุดท้ายก็วางลืมทิ้งไว้โดยไม่ได้นิยมาอ่านอีก จะว่าไปแล้วหน้าปกก็ลื่นใช้ได้ เลยเอามาทำเป็นที่รองเมาส์ซะเลย

และแล้วผมก็รู้สึกสิ้นหวังกับความจริงอันแสนจะธรรมดา

“เอ๊ะ! หรือว่าพรุ่งนี้ก็ต้องไปทำงานเนี่ย”

แหงละสิ

ผมหยิบสมาร์ทโฟนมาดูด้วยความหวังริบหรี่ ไม่ต้องเป็นวันศุกร์ก็ได้ อย่างน้อยขอให้มันเป็นวันหยุดที่สบดีเถอะ วันพฤหัสบดีที่เถอะนะ... ถ้าอีกแค่วันเดียวยังพอสู่วิว ผมยังฮึดสู้ได้ด้วยพลังของ “พรุ่งนี้วันหยุด” ขอร้องละ...

“13 พฤษภาคม (วันอังคาร)”

วันอังคารเหรอ จบเลย

“โธ่! ไม่ไหวแล้วนะ”

ผมรู้ว่าพูดแบบนี้ไปก็เปล่าประโยชน์ ถ้าอยากหลุดพ้นจากสภาพนี้ก็ต้องลงทุนลงแรงเพื่อมัน ผมรู้เรื่องนี้ดี แต่ทำไม่ได้เลยกลุ้มใจงั้นละ

ผมน่าจะหยุดได้แล้ว แต่ยังนอนกลิ้งไปมาดูคลิปวิดีโอสั้นจากสมาร์ทโฟน ผมควรรีบไปอาบน้ำ แล้วมาศึกษาหาความรู้หรือเสริมทักษะเพื่อเพิ่มมูลค่าให้ตัวเอง ทำงานเสริมหารายได้ส่วนตัว ถ้าไม่ทำก็ควรเข้านอนซะ แต่ถึงกระนั้นผมก็ยังคงดูคลิปวิดีโอสั้นต่อไปอย่างเกียจคร้าน ขนาดลุกขึ้นมาเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ยังขี้เกียจ

สิ่งที่ควรดูในเวลาอย่างนี้คือคลิปวิดีโอสัตว์น่ารัก อย่างคลิปรวมความซนของแมวเน็ตดีมาก ผมเอาแต่เฝ้าน้ำจ่อไปเรื่อย ๆ โดยที่เนื้อหาไม่เข้าหัวเลย เข้านอนดีกว่านะ ผมรู้เรื่องนี้ดี แต่ถ้านอนแล้วพรุ่งนี้ก็จะเริ่มต้นขึ้นนะสิ ทำอย่างนี้ได้ยังไง โหดร้ายเกินไปแล้ว

สุดท้ายผมไล่ดู “วิดีโอซึ่งแนวทวารผ่านศึกกลับบ้านหลังจากไปหลายปี แล้วกลับมาเจอกับสุนัขแสนรักที่ยังจำเจ้าของได้” พลังน้ำตาไหลพราก และผลอหลับไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

ช่วงเวลาพิเศษ

พอลืมตาตื่นก็เป็นเวลา 10.50 น. เวลาเช้างานคือ 9.00 น. ผมขี้ตาตนาฬิกาบนผนัง 2 รอบ ดูก็ทีก็ยังเป็น 10.50 น. เหมือนเดิม ไม่ใช่สิ เมื่อก็เพิ่งกลายเป็นเวลา 10.51 น.

ผมหน้าซีด ได้โปรดเถอะ ขอให้มันเป็นแค่ฝัน เป็นฝันแบบที่นึกว่าตื่นแล้วแต่จริงๆ ยังฝันอยู่

ทว่าสภาพในห้องที่เหมือนกับเมื่อวานไม่ผิดเพี้ยนบอกว่าไม่ใช่ ถ้าตื่นตอนจวนจะสายยังพอว่า แต่นี่เลยเวลาเช้างานมาเกือบ 2 ชั่วโมงแล้ว แม้แต่จะแต่งตัวออกจากเตียงพร้อมตะโกนว่า “สายแล้ว!” ยังทำไม่ได้เลย

เมื่อวานว่าแย่แล้ว วันนี้ยิ่งแย่เข้าไปใหญ่ แย่สุดขีดเลยด้วย

ผมไม่กล้าหยิบสมาร์ทโฟนที่ไม่รู้ว่าตกพื้นไปตั้งแต่เมื่อไหร่ขึ้นมาดู ครั้นจะปล่อยทิ้งไว้อย่างนั้นก็ไม่ได้ จึงเอื้อมมือสั่นเทาไปหยิบมา พยายามดูว่ามีแจ้งเตือนอะไรหรือเปล่า แต่หน้าจอดับสนิท ดูท่าเบตคงจะหมดเพราะเมื่อวานเผลอหลับไปโดยไม่ได้ชาร์จ ที่มันไม่ปลุกตอนแปดโมงเช้าอย่างทุกที่เป็นเพราะอย่างนี้นี่เอง

ผมรีบเสียบสายชาร์จ หงุดหงิดสุดๆ ที่ต้องรอ 1 - 2 นาทีกว่าเครื่องจะติด ผมกดปุ่มเปิดเครื่องค้างตั้งไม่รู้กี่วิน พอเครื่องติดปั๊บแจ้งเตือนข้อความที่ไม่ได้อ่านกับสายเรียกเข้าที่ไม่ได้รับจำนวนมากก็แสดงบนหน้าจอ ภาพที่เห็นราวกับอาวุธสังหารปลิดชีพผมก็ไม่ปาน

ด้วยความที่ไม่รู้จะทำอย่างไร ผมจึงถือสมาร์ทโฟนเดินวนไปมาอยู่ในห้องนั่งเล่น และแล้วก็มีสายเรียกเข้าเป็นเบอร์โทรศัพท์ของบริษัทเครื่องสั่นแรงเพราะตั้งโหมดปิดเสียงเอาไว้

“ฮือ!”

ผมหลุดเครื่องเสียงประหลาดด้วยความตกใจสุดขีด เกือบทำสมาร์ทโฟนหลุดมือแต่คว้าไว้ทัน แถมยังเผลอเตะหน้าจอรับสายเข้าซะแล้วด้วย ทำไงดี

“เฮ้ย! ซาโต นายเป็นอะไรไป”

เจ้าของเสียงคือหัวหน้าแผนกฮูเอเดะ ผมเลยยิงใจเตือนรัว มวนท้องไปหมด แต่จะไม่พูดอะไรก็ไม่ได้

“หะ...หัวหน้าครับ คือ...ผม...เอ่อ...ขอโทษ”

“ไม่สบายอะไรอะ”

ไม่สบาย...? เอ้อ! ไซ้ๆ ไซ้นี้แหละ ถูกต้องเลย! ผมนี่ก็
ภาพตัวเองไข้ขึ้นสูง 38°C ทำเสียงขึ้นจมูกหน่อยๆ

“ไซ้ครับ ขอโทษด้วย คือผมไม่สบายตั้งแต่กลับบ้านมาเมื่อวาน
ยังงั้นวันนี้คงไปทำงานไม่ไหวครับ”

“เหรือ แล้วเอาไงดี จะหยุดไซ้มั๊ย”

“ครับ คงอย่างนั้น ถ้าให้ผมลาวันนี้จะเป็นพระคุณมากเลยครับ”

“ไม่สบายก็ช่วยไม่ได้นะ แต่รู้จักติดต่อมาบอกคนอื่นด้วยสิ”

“อะ...ขอโทษครับ”

ขนาดผมเองยังรู้ตัวเลยว่าเสียงสั่น แต่หัวหน้าแผนกกลับ
ไม่ซักไซ้ต่อ แล้ววางสายไปดื้อๆแบบผิดคาด

ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกเป็นปลิดทิ้ง หัวใจยังคงเต้นแรง
เหงื่อเย็นชุ่มแผ่นหลัง อย่างน้อยวันนี้ก็หาข้ออ้างผ่านไปได้หนึ่งวัน

“เฮ้อ...”

ผมทรุดลงกับพื้น นั่งอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง เมื่อค่อยๆ สงบลง
ก็เริ่มรู้สึกขึ้นมาว่าวันนี้ได้หยุดหนึ่งวัน แต่ถึงจะลาป่วยกะทันหัน บริษัท
ก็ยังทำงานต่อได้โดยไม่มีปัญหา จึงห่อเหี่ยวที่ตัวเองไม่จำเป็นกับใคร
ในบริษัทเป็นพิเศษเลย แม้ความรู้สึกนั้นจะแวบขึ้นมา แต่ยังมีอีก
ความรู้สึกที่ครอบงำผมรุนแรงยิ่งกว่านั้น

“สรุปว่า...วันนี้เราได้ช่วงเวลาพิเศษเหรือเนี่ย”

อยู่ดี ๆ ก็ได้หยุด ในชีวิตไม่ค่อยมีเรื่องสนุกแบบนี้เท่าไร ความตึงเครียดผ่อนคลายลง ผมอาบน้ำอย่างมีความสุขพลางฮัมเพลงเบา ๆ ไปด้วย เสร็จแล้วก็ออกไปร้านสะดวกซื้อใกล้บ้าน ซื้อขนมปังมาเป็นมื้อเช้า พร้อมทั้งขนมและเครื่องดื่มของโปรด

พอกลับมาถึงบ้าน ผมวางของที่ซื้อเรียงรายลงบนโต๊ะ ได้เวลาฉลองแล้ว! ผมเปิดดูภาพยนตร์ที่เคยเล็งไว้นานแล้วจากเว็บสตรีมมิงพลางกินมื้อเช้า ขนม และดื่มชูไฮ¹ ไปด้วย ดื่มเหล้าตอนเช้านี้มันอร่อยจริง ๆ ให้ความรู้สึกวิเศษสุดๆ อิศราภาพช่วงยอดเยี่ยมอะไรเช่นนี้ชีวิตที่ไม่ต้องถูกบริษทของจำนุกสุดเหวี่ยงไปเลย

ผมดูภาพยนตร์เพลินจนลืมเวลา ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดังมาจากนอกหน้าต่าง

เจอโคเก็คส์

“เอาแต่ดูหน้าจอกอมพิวเตอรืเดี๋ยวจะสายตาสี้นะครับ”

ผมหันขวับไปมองด้วยความตกใจ เห็นแมวตัวหนึ่งนั่งอยู่ที่ระเบียงนอกประตูมุ้งลวด ขนของมันเป็นสีเงินอ่อน แววตาเฉลียวฉลาด สงสัยจะมาทางหลังคาละมั่ง บ้านผมอยู่ชั้นสองเป็นที่ที่ปกติไม่ค่อยมีแขกมาเยือน

¹ เหล้าโซจูผสมโซดาและน้ำผลไม้ บางยี่ห้อใช้รสกีแทนโซจู

“แมวเหรออ...”

ผมเอ๋อด้วยน้ำเสียงแปลกใจระคนดีใจ แมวตัวนี้น่ารักดี มันพยักหน้าอย่างแฉะม๊อ้ย แล้วพูดต่ออย่างสุภาพ

“ใช่แล้วครับ เห็นท่าทางคุณสนใจคอมพิวเตอร์มาก เลยรู้สึก เป็นห่วงนิดหน่อย”

แมวพูดได้...แถมยังฉลาดอีก

“เราดื่มเหล้าเยอะขนาดนั้นเลยเหรออ...ก็ไม่น่า...อ้อ! คงฝันสินะ”

“ไม่ใช่ฝันหรอกครับ”

แมวที่อยู่นอกหน้าต่างเอียงหัวน้อยๆ เตือน น่ารักจัง ฝันแรงๆ แบบนี้

ผมชอบแมวมาตั้งแต่เด็ก มันดูน่ารักและเคลื่อนไหวอย่าง อ่อนช้อยสง่างาม ที่ถูกใจเป็นพิเศษคือนิสัยที่เป็นตัวของตัวเอง มีอิสระอยู่เสมอ ถึงจะอ่อนคนหรือเล่นด้วย แต่ถ้ามันพอใจแล้ว ก็จะหนีจากเราไปดื้อๆ นิสัยเอาแน่เอานอนไม่ได้ เอาแต่ใจ เย่อหยิ่ง เอาใจยาก เป็นจุดที่ผมชอบที่สุด

“มานี่มัย”

พอผมเลื่อนประตูมุ้งลวดดังครืด เจ้าแมวน้อยก็เอียงอย่างเบาๆ เข้ามาในห้องอย่างคล่องแคล่ว กระพรวนที่คอส่งเสียงกริ้งกริ้ง ทำท่า รวากับห้องนี้เป็นบ้านของมันเอง แล้วมันก็ยืดเหยียดตัวเต็มที่เสมือน ประกาศศักดา ก่อนจะนั่งนิ่งอยู่บนเตียง

“ขอบคุณที่กรุณาครับ”

แมวดำตัวนี้มารยาทดีจริงๆ รู้จักพูดขอบคุณด้วย

“ชื่ออะไรหรอ”

“ผมชื่อโคเท็ตสึครับ เป็นตัวผู้ เจ้าของคนก่อนตั้งให้ ได้ยินว่า
เอามาจากหนังแมวเจ้าพ่อที่เขาชอบ”

“ชื่อเพราะดีนี่นา ฉันชื่อซาโต โทโมยะ ทำไมโคเท็ตสึถึง
พูดได้ล่ะ”

“ถ้าให้อธิบายคงยาวหน่อยนะครับ จะฟังมั๊ย”

โคเท็ตสึรอให้ผมอนุญาต ด้วยความยินดีอย่างยิ่งเลย มีเวลา
เหลือเฟืออยู่แล้วเพราะผีนอนอยู่นี่นา ผมจึงตอบว่า “ฟังสิ” เพื่อเชื้อเชิญ
ให้มันเล่าต่อ

“คุณโทโมยะรู้จัก ‘แมวน้อยร้อยหมื่นชาติ’ มั้ยครับ”

“อ้อ! เหมือนเมื่อก่อนจะเคยอ่านนะ”

แมวที่เวียนว่ายตายเกิดมาล้านครั้ง ถ้าจำไม่ผิด เป็นนิทานภาพ
ชื่อดังเลย แต่ผมจำเนื้อหาได้เพียงรางๆ น่าจะเกี่ยวกับความมหัศจรรย์
ของแมวดำหนึ่งที่กลับชาติมาเกิดใหม่ล้านครั้งตามชื่อเรื่อง

“แมวดำนั่นนะ เป็นรุ่นพี่ผมครับ”

“หืม”

มีหลายจุดที่สงสัย แต่จะไปทักท้วงในความฝันก็อะไร ผมจึง
ปล่อยให้เล่าต่อไป

“ชาตินี้เป็นชาติที่หนึ่งหมื่นของผมพอดี ระหว่างที่เวียนไปอยู่กับเจ้าของหลายคนมาหลายพันครั้ง ผมก็บังเอิญทำสิ่งที่แมวกับคนทำไม่ได้ขึ้นมาซะงั้น อย่างเช่นเข้าใจภาษาคนและพูดได้ ที่จริงแล้วนี่เป็นครั้งแรกนะครับที่ผมพูด”

ชีวิตแมวก็น่าเหมือนชีวิตคนในเวอร์ชันของแมวสินะ...ระหว่างที่ผมคิดไปเรื่อย ๆ โคเท็ตสึก็เล่าต่อ

“ใช้ชีวิตมาหนึ่งครั้ง เจออะไรมามากมาย เริ่มจะเบื่อแล้วเหมือนกัน แต่ในบรรดาเรื่องเหล่านั้น ‘ความกังวลของคน’ นี่แหละที่น่าสนใจมากที่สุด เพราะคนชอบกังวลเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องกันซะจริง ๆ”

ปัญหาเล็กน้อยมาก

อืม ถึงจะอยู่ในฝันยังงี้ก็ฟังเฉย ๆ ไม่ไหวแฮะ

“ไม่จริงหรอก แมวอาจไม่รู้ก็ได้ว่าความกังวลของคนเนี่ยมันซับซ้อน”

“ซับซ้อนเหรอครับ”

“ใช่แล้ว! เพราะคนเป็นสิ่งมีชีวิตที่ซับซ้อนไง”

แน่ละว่า ผมแฝงนัยไว้ด้วยว่า “ไม่เหมือนแมวหรอก”

“น่าสนใจครับ คุณโทโมะกังวลเรื่องอะไรอยู่เหรอ”

“เอ่อ...ก็...เรื่องที่ยากบรรลุ FIRE ละมัง”

ผมพูดต่อไม่ออก สิ่งที่กำลังวุ่นที่สุดในตอนนี้เป็นเรื่องงานล้วนๆ ขอเพียงบรรลุ FIRE ได้ก็หมดปัญหา ผมจะเป็นอิสระด้วย FIRE นี่แหละ

“FIRE ย่อมาจากคำว่า Financial Independence, Retire Early คุณอยากมีอิสรภาพทางการเงินและเกษียณเร็วนี้เอง”

รู้สึกชะงักด้วย...

ผมประหลาดใจที่แมสพูดภาษาอังกฤษคล่องปร๋อ (ที่จริงพูดภาษาญี่ปุ่นได้ก็แปลกพออยู่แล้ว) แต่ก็พยักหน้ารับหนักๆ

“พอบรรลุ FIRE ได้แล้ว จะทำยังไงต่อครับ”

“อ้าว! ก็ใช้ชีวิตอิสระไม่ต้องถูกใครควบคุมไง”

“เหวอครับ แล้วไงต่อ”

“ก็แค่นี้แหละ...”

โคเท็ตสึเอียงคอ

“ผมว่ามันเป็นปัญหาเล็กน้อยมากนะ”

ท่าที่เหมือนดูถูกนั่นทำให้ผมเถียงกลับด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว

“เล็กน้อยยังไง การจะ FIRE ได้มันไม่่ง่ายนะ ต้องคอยวิเคราะห์สถานการณ์ทั้งโลกแล้วตัดสินใจลงทุน มีทั้งกองทุนดัชนีเอย การลงทุนแบบถัวเฉลี่ยต้นทุนเอย หรือใช้กฎ 4 เปอร์เซนต์อะไรเอย”

ผมพยายามทำให้ดูเป็นปัญหาใหญ่ เลยอธิบายด้วยศัพท์ที่เพิ่งรู้มาจากคลิป์วิดีโอล่าสุดที่ดู แต่ถึงอย่างนั้นโคเท็ตสก็ไม่วู้สึกอะไร มันหาปากกว้างแล้วพูดว่า

“คุณพูดอย่างนั้นอย่างนี้ แต่สรุปแล้วแค่อยากใช้ชีวิตอิสระที่เก๋ๆไปวัน ๆ ใช่มั้ยล่ะ ถ้าอย่างนั้นก็เหมือนกับชีวิตแมวอย่างพวกผมนะสิ มีส่วนไหนที่ซับซ้อนและเป็นปัญหาใหญ่หรือครับ ในอดีตที่ผ่านมา มีเจ้าของผมหลายคนตั้งเป้าจะบรรลุ FIRE และทำสำเร็จด้วย แต่ผมไม่คิดว่าจะซับซ้อนขนาดนั้น”

“ไม่ๆ แมวอย่างนายไม่เข้าใจอะไรเลย! มันไม่ยากขนาดนั้นสักหน่อย”

ฝันไปมั่ง

พอเริ่มมีน้ำใจ ก็ถูกคิดขึ้นได้ว่าทำไมตัวเองต้องเถียงกับแมวที่อยู่ในความฝันด้วยนะ

“เป็นอะไรไปครับ”

โคเท็ตสลืมหน้าผมที่อยู่ดีๆ ก็ชะงักไปเฉยๆ ถึงมันจะพูดภาษาญี่ปุ่น แต่ชนสีเงินอ่อนนุ่มกลับดูเป็นแมวฝรั่ง คงเคยเป็นแมวที่อยู่อต่างประเทศมาก่อน

“เปล่า กำลังคิดว่าฝันทั้งที่ อยากให้เป็นเรื่องที่สนุกกว่านี้นะ อยากฟังเรื่องการผจญภัยของโคเท็ตสบ้าง”

“ผมบอกแล้วไงครับว่านี่ไม่ใช่ฝัน”

“ไม่มีทาง ฝันชัดๆ แบบนี้”

“บอกว่าไม่ใช่ไง”

ถึงจะยืนยันว่าเป็นฝัน แต่ความจริงแอบตกใจหน่อยๆ เพราะถ้าเป็นฝันจะมีแต่เรื่องประหลาดล่องลอยเข้าสู่โลกที่ไม่เป็นจริงเป็นราวมากขึ้นเรื่อยๆ

แต่ตอนนั้นนอกจาก “แมวพูดได้” ที่ไม่ปกติแล้ว สิ่งอื่นในโลกที่อยู่ตอนนี้ทั้งหมดล้วนเป็นปกติดี ห้องเดิม ตัวผมคนเดิม ไม่ได้รู้สึกล่องลอยเหมือนฝัน พอลองหยิกแก้มตัวเองก็เจ็บจริง มันสมจริงเกินไป สมเหตุสมผลเกินไป

“อืม...ท่าทางคุณคงจะยังไม่เชื่อ งั้นลองโทร.หา ‘หัวหน้า’ คุณคนเมื่อก็ดูก็แล้วกัน ไหนๆ ก็เป็นฝันนี่นา โอเคมั๊ยครับ”

สมาร์ตโฟนของผมไปอยู่กับโคเท็ตส์ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ มันใช้ดุ้นเท้าเลื่อนหน้าจออย่างเชี่ยวชาญ กำลังจะกดปุ่มโทร.ออกไปยังบริษัทผมตามเบอร์ที่ยังอยู่ในประวัติการโทร.เมื่อครู่

“เหวอ เดียวก่อน!”

ผมขยับตัวไวกว่าความคิด รีบถลาไปยังเตียงนอนเพื่อคว้าสมาร์ตโฟนรวากับกำลังแข่งคว้าธงชายหาด โคเท็ตส์หลบแผ่วพร้อมกับโดดมาเกาะบนหลังผม กระพรวนส่งเสียงกรุกกริ้ง น้ำหนักที่กดลงบนบ่าทำให้ผมเผลอร้อง “อ้าก!” ออกมา แรงกระแทกจากการถลาทำให้ชั้นหนังสือข้างเตียงล้ม บรรดาหนังสือและข้าวของเลยหล่นใส่หัว

หลังจากเหลือบดูหน้าจอสมาร์ทโฟนแล้ว โชคดีว่ายังไม่ได้กดโทร.ออก ค่อยยังชั่ว เกือบไปแล้วสิ รอดไปที่

ในขณะที่เดียวกันความเจ็บปวดที่หัวและหลังรวมถึงแรงกระแทกนั้นก็ทำให้ผมแน่ใจ

“ไม่ใช่ฝันจริงๆ เหรอเนี่ย”

“ผมก็บอกอย่างนั้นตลอดนะ”

“สรุปว่าโคเท็ตสึเป็นแมวที่กลับชาติมาเกิดใหม่ครั้งแล้วและพูดภาษาคนได้จริงๆ”

“ใช่ครับ”

“นายเฝ้าดูเจ้าของมาหลายคนแล้ว เลย์รู้เรื่องหลายอย่าง”

“ประมาณนั้นครับ”

“เมื่อได้เห็นบอกว่ารู้วิธีบรรลู่ FIRE ด้วยหรอ”

“รู้สิครับ”

จั้น...นี่ก็เป็นโอกาสนะสิ

โอกาสที่จะได้เปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเอง ไม่รู้ว่าเชื่อได้ไหม ผมอาจจะบ้าไปแล้วก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็อาจได้ใช้ชีวิต FIRE อย่างที่ใฝ่ฝันไว้จริงๆ ก็ได้

“คุณโคเท็ตสึครับ ได้โปรดสอนวิธีบรรลู่ FIRE ให้ด้วย”

“อืม...ที่จริงอยากลองฟังปัญหาที่ซับซ้อนกว่านี้หน่อย”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ ได้โปรด!”

“ถึงจะ FIRE ไป คุณโทโมยะก็มีความสุขหรอกครับ”

“ช่วยหน่อยเถอะนะ! ขอร้องละ”

ผมคร่ำครวญไม่สนความอายและศักดิ์ศรี กำลังจะอุ้มโคเท็ตสึที่อยู่บนหลังขึ้นมา แต่มันดันหนีอย่างว่องไวพร้อมกับเว้นระยะห่างตัวเบาสมกับที่เป็นแมว โคเท็ตสึอยู่บนชั้นหนังสือที่ล้มอยู่บนพื้น เอียงคอมองผมอย่างครุ่นคิดเล็กน้อย พิมพ์ว่า “เอาเถอะ นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่น่าสยดสยองเหมือนกัน” แล้วบอกผมว่า

“ก็ได้ครับ ผมจะบอกวิธีแก้ปัญหามาของคุณโทโมยะเรื่องวิธีบรรลุนะ FIRE”

“จริงเหรอ นายนี้เทวดาแท้ๆเลย เทวดาแมว”

ผมคว่ำหมอนอิงจากโซฟามา นั่งขัดสมาธิ รอฟังว่าโคเท็ตสึจะพูดอะไรต่อ

สถานการณ์ตอนนี้ก็เป็นแบบนี้แหละ

เดี๋ยวนะ! ลืมไปอย่างหนึ่ง โคเท็ตสึบอกด้วยว่า

“มนุษย์น่าจะมีมารยาทในการจัดแจงท่าทางให้เหมาะสมเวลาเรียนนะ”

ผมเลยนั่งคุกเข่ารออยู่ท่ามกลางห้องที่ข้าวของเกลื่อนกลาด
ฟังคำพูดของโคเท็ตสึ

ແລ່ງທຸນອຸ່ງຢ່າງເດີຍວມໍ່ທໍ່ຳໃຫ້ບຣຣຸ FIRE

“คุณโทโมยะ คุณคิดเรื่อง FIRE จริงจังหรือเปล่า”

“คิดสิ!”

คราวนี้ผมตอบคำถามที่โคเท็ตสึถามซ้ำอย่างมั่นใจ ผมรู้จัก
คำว่า FIRE ตั้งแต่เริ่มทำงาน คิดอยู่ทุกวี่วันว่าอยากบรรลุ FIRE
เลยดูคลิปปิธีโอเรื่องนี้แทบทุกคืน จึงพอมีความรู้ในระดับหนึ่ง

“ถ้าอย่างนั้น ตอนนี้อย่าทำอะไรที่เป็นรูปธรรมเพื่อช่วยให้บรรลุ
FIRE บ้าง”

“ฉันออมเงินระยะยาวในกองทุนดัชนี S&P 500 ผ่านบัญชี NISA
แบบสะสม² โดยใช้วิธีถัวเฉลี่ยต้นทุน”

เท่านั้น

² Tsumitate NISA คือ บัญชีลงทุนเพื่อการออมเงินระยะยาวในญี่ปุ่น เพื่อ
ส่งเสริมนักลงทุนมือใหม่หรือประสบการณ์น้อย โดยลงทุนได้ไม่เกิน 400,000 เยนต่อปี
และได้รับยกเว้นภาษีสูงสุด 20 ปี

หลายปีก่อนผมไม่รู้จักศัพท์แสงพวกนี้เท่าไร แต่ตอนนี้รู้สึกชื่นชมตัวเองที่ใช้ศัพท์เหล่านี้ได้คล่องมาก เป็นผลจากการเรียนรู้ผ่านคลิป์วิดีโอเป็นประจำ

โคเท็ตลีฟังแล้วมองผมนิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเริ่มทำความเข้าใจสถานะของตนเอง มันอาศัยร่างกายที่ยืดหยุ่นเสียหลังและสีข้างอย่างตึงอกตึงใจ เสียละเอียดลออตั้งแต่โคนขนเพื่อสงวนพื้นที่พนักให้เป็นที่ระบาย

ฮะ! หรือว่าจะยากเกินไปสำหรับแมว ผมตัดสินใจอธิบายให้เข้าใจง่ายที่สุด

“โทษที่ๆ พูดย่อยๆ ก็คือ บัญชี NISA แบบสะสม เป็นระบบคุ่มค่าที่ไม่ต้องเสียภาษีแม้จะได้กำไรนะ ฉันใช้ระบบนี้มาซื้อหุ้นแบบแพ็กเกจที่เคลื่อนไหวตามอัตราดอกเบี้ยโตโดยรวมของสหรัฐฯ”

โคเท็ตลีเหลือบมองผมแวบหนึ่ง คราวนี้เริ่มเสียหางต่อตั้งแต่ปลายจรดโคน ทุกซอกทุกมุมเป็นระเบียบเรียบร้อย การเคลื่อนไหวเป็นจังหวะสม่ำเสมอและเกิดประโยชน์สูงสุด ว่าแต่...ฟังอยู่รีเปล่าเนี่ย

“เออ...ทีนี้ถ้าซื้อรวดเดียวเลยจะเสี่ยง จึงแบ่งซื้อทุกเดือนด้วยเงินเท่าๆ กันเพื่อลดความเสี่ยง”

พอจัดขนทั่วตัวเรียบร้อยแล้ว ในที่สุดโคเท็ตลีที่สะอาดสะอ้านขึ้นก็พูดว่า

“แล้วไงอีกครับ”

“แล้วไงอีกอะไร”

“มีแค่นี้เหรอกครับ”

โคเท็ตสึหิรึตา พลังสายทางที่จัดจนเรียบร้อยเบาๆ มองหน้า
ผมนิ่ง

นึกว่าโคเท็ตสึประหลาดใจที่ผมมีความรู้เรื่องเงินดี แต่มันกลับ
ตอบสนองอย่างสงบเยือกเย็น ผมคิดดีแล้วและลงทุนเพื่อให้บรรลุ
FIRE เท่านั้นก็เพียงพอแล้วไม่ใช่หรือ

“นายถามว่ามีแค่นี้เหรอก...แล้วมันยังมีอะไรอย่างอื่นอีกล่ะ”

“พูดตรงๆ แค่ลงทุนอย่างเดียวไม่ทำให้บรรลุ FIRE เหรอกครับ”

ผมไม่อาจปล่อยผ่านคำพูดนี้ จากคลิปวิดีโอการลงทุนที่ดูอยู่
โดยเฉพาะช่องยูทูปยอดนิยมกับออกไว้อย่างนี้เหมือนกัน (บอกอีกด้วยว่า
“วันนี้คือวันที่เราเป็นหนุ่มสาวที่สุด”)

“วิดีโอหลายคลิปบอกว่า ถ้าไม่ลงทุนก็ไม่มีทางมีอิสรภาพ
ทางการเงิน เพราะงั้นถ้าไม่ลงทุนจะบรรลุ FIRE ได้ยังไง”

“คุณโทโมยะ ฟังที่ผมพูดให้ดีๆ นะครับ ผมไม่ได้บอกว่า
‘ห้ามลงทุน’ แต่บอกว่า ‘แค่ลงทุนอย่างเดียวไม่ทำให้บรรลุ FIRE’
ต่างหากล่ะ”

“ไม่เหรอก ยังไงก็ตกลงอยู่ดี เพราะ FIRE เนี่ยคือการที่รายได้
จากสินทรัพย์มากกว่าค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ก็เลยต้องลงทุน
เพื่อหารายได้จากสินทรัพย์ ง่ายๆ เลยละ เช่น ถ้ามีสินทรัพย์อยู่
50 ล้านเยนก็เท่ากับบรรลุ FIRE แล้วไม่ใช่เหรอก”

“คุณโทโมยะครับ แบบนั้นเขาเรียกทฤษฎีลมปาก”

“ถึงโคเท็ตสึจะกลับชาติมาเกิดแล้วหมื่นครั้ง เรียนรู้มาเยอะแค่ไหน ความเห็นของนายก็ยังตกลงอยู่ดี”

การสนทนาไม่คืบหน้าเลย เราจะ FIRE สำเร็จได้ก็ด้วยการลงทุนนี่แหละ นี่คือความจริงไม่ผิดแน่นอน

“ฉันอยากสัมผัสประสบการณ์จริงดูมั๊ยครับ”

“สัมผัสประสบการณ์รี”

“ใช่ครับ! สัมผัสประสบการณ์ คุณช่วยมาทางนี้หน่อยสิ”

ผมพยายามลุกขึ้น แต่นั่งคุกเข่าราบมานานจนขาชา พอยันเข้าไว้ข้างหนึ่งแล้วลุกขึ้นอย่างโง่งนก็เห็นหน้าโคเท็ตสึประชิดหน้าผมเลย

“เอาเลยนะครับ”

โคเท็ตสึแอนตัวไปด้านหลังเต็มแรง แล้วใช้แรงสะท้อนนั้นโหม่งหัวใส่หน้าผม

“ตะ...เต...”

ผมยังไม่ทันพูดเป็นคำก็โดนโขกหัวเสียงดังเบี๊ยกก่อนจะสลบไป

**หากคุณเป็นคนหนึ่งที่ตั้งเป้าอยากเก็บเงิน (อย่างหนัก)
แล้วรีบเกษียณตั้งแต่ยังมีเรี่ยวแรง เพื่อจะได้มีเวลาสนุกกับชีวิตอย่างเต็มที่**

คุณจะเชื่อไหม...ถ้ามีใครมาบอกว่าเกษียณไปก็ใช้จะมีความสุข

นี่คือหนังสือเล่มแรกที่จะเปลี่ยนความคิดของคุณเรื่องการเกษียณ
หรือ FIRE (Financial Independence, Retire Early) ไปในทิศทางที่ถูกต้อง
ผ่านเรื่องราวของ **โทโมยะ** ชายหนุ่มผู้เบื่อหน่ายงานประจำ
และฝันอยากมีอิสระทางการเงินไวๆ แล้วไม่ต้องทำงานอีกเลยตลอดชีวิต
จนกระทั่งวันหนึ่งได้พบกับ **โคเก็ตสึ** โค้ชแมวที่ผ่านชีวิตมาแล้วหมื่นชาติ
เจ้าของวิธีคิดและเทคนิคมากมายที่ได้มาจาก
การเฝ้ามองชีวิตเกษียณของเจ้านายตัวเองในชาติต่างๆ

จะดีแค่ไหนหากรู้ตั้งแต่เนิ่นๆว่า...

- ในชีวิตจริงมีคนมากมายที่เกษียณไว แต่ชีวิตกลับไร้สุข
- การลงทุนไม่ใช่หนทางเดียวที่จะทำให้บรรลุ FIRE ได้อย่างที่หลายคนเข้าใจ
- รายได้จากสินทรัพย์ + งานที่อยากทำ คือเส้นทางสู่ชีวิตที่สมบูรณ์แบบ
- วิธีบรรลุ FIRE ที่มั่นคงที่สุดคือ “การทำงาน”

**ด้วยทั้งหมดที่พูดมา เราจะมีเส้นทางชีวิตก่อนและหลังเกษียณ
ที่วางแผนอย่างถูกต้อง สุขยาว สบายใจ แบบแฮปปี้ตลอดไป**

หมวดจิตวิทยาพัฒนาตนเอง

ISBN 978-616-18-8123-8

9 786161 881238